

580

APPROVED BY THE TEXT BOOK COMMITTEE
for Schools under Public Management also.

Āryamatha - - Upākhyānam

PART I

18th

Edn.

INTRODUCTION
BY

Sir P. S. SIVASWAMI AIYAR,
K. C. S. I., C. I. E.

The
Viveka Bodhini Office
MYLAPORE, MADRAS.

7B
Q 2
N 27
107044

1580 துரைத்தனத்தாரும் அங்கீகரித்தது

ஆரியமத

* உபாக்கியானம் *

(முதல் பாகம்)

திருநெல்வேலி ரிடையர்ட் வக்கீல்
ஏ. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயரவர்கள்
இயற்றியது

ஸர் பி. எஸ். சிவஸ்வாமி ஐயர்

கே. ஹி. எஸ். ஐ., ஹி. ஐ. ஈ., அவர்கள்

முன்னுரையுடன் கூடியது.

பதினெட்டாம் (18-ம்) பதிப்பு

விவேக போதினி காரியாலயம்,

மயிலாப்பூர், சென்னை.

காபிடை]

[அணு 8

சித்திரப் பதங்கள்

1. { ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மா-காளிங்கன் என்னும் பாம்பின் மேல் நரத்தனஞ்செய்து அதன் கர்வத்தை அடக்கல்
2. தசரதர் மூர்ச்சித்துக் கிடத்தல்
3. பீஷ்மர் பிரமசரிய விரதம் பூணுதல்
4. சபரி ஸ்ரீராமருக்கு விருந்தளித்தல்
5. சாவித்திரி யமனைச் சந்தித்தல்
6. நளன் தமயந்தியைக் காட்டில் பிரிதல்
7. சீதையின் கஷ்டம்
8. ஸ்ரீ கிருஷ்ண துலா பாரம்
9. தத்தாத்ரேயர்
10. பரதன் பாதுகைகளைப் பெறுதல்
11. பகாசர வதம்
12. அரிச்சந்திரன் மயானம் காத்தல்
13. வாழ்னர் திருவிக்ரம உருவம் எடுத்தல்
14. சிபி தன் சதையை அறுத்துக்கொடுத்தல்
15. துருவனுக்குப் பகவான் பிரத்தியக்ஷமாதல்
16. கௌசிகர் தவம் வீணானது
17. சக்ரீவ சக்யம்
18. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் குசேலரை உபசரித்தல்
19. { பகீரதனால் கொண்டுவரப்பட்ட கங்கையின் கர்வம் பங்கமானது
20. பாண்டவர் சூதாட்டம்
21. மய சபை

முகவுரை

(மொழி பேயர்ப்பு)

தற்காலத்திய கல்வி கற்பிக்கும் முறைகளைப்பற்றி நமது நாட்டில் விசேஷ அதிருப்தி எங்கும் காணப்படுகிறது. உயர்ந்த உத்தியோகஸ்தர்கள், கற்றுத் தேர்ந்த சாதாரண ஜனங்கள், பரதகண்ட எதிர்கால நிலையைப் பற்றி விஸ்தரிப்போர், பக்ஷபாதமில்லாத அந்நியதேசத் தார் முதலிய எல்லோரும் இவ் விஷயத்தைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்திருக்கின்றனர். இந்த முறைகளி லிருந்து உண்டாகும் நன்மைகளைப் பெரும்பாலும் அங்கீகரித்தபோதிலும், 'இதில் தருமம், மதம் இவை களைப்பற்றிப் போதிப்பதற்கு வேண்டிய முறைகள் இல்லாதிருப்பது ஒரு பெருங்குறை' என்று எல்லோ ரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தருமம், மதம் இவை களைக் கற்பிப்பது நன்மை விளைக்குமாயினும், இதனால் என்னபலன் உண்டாகுமோ? கற்பிக்கத்தகுந்த உபாத் தியாயர்களை எவ்வாறு தேர்ந்தெடுப்பது? தகுந்த பாடப் புத்தகங்கள் எவ்வாறு அமைப்பது? என்று இவர்கள் சங்கிக்கின்றனர். எப்படியிருந்தபோதிலும், தருமம் அல்லது மதவிஷயங்களைச் சரிவரப் போதிப்ப தற்கு நமது புராணம் முதலிய பழைய நூல்களை உப யோகப்படுத்துவது அவசியமென்ற விஷயத்தில் அபிப் பிராய பேதமே இல்லை. இந்த நூல்களில் காணப்படும் குணநிதிகளான மகான்கள் இக்காலத்தவர்களது நோக்கம் எண்ணங்கள் முதலியவைகளைச் சீர்திருத்தி மேன்மைப்படுத்தும் திறனுடையவர்கள். இவர்கள் விஷயங்கள்தாம் நம்மவர்கள் எல்லோருக்கும் பொது வாக உள்ளன. இதை முன்னிட்டுக்கொண்டு இக்கா லத்தில் தரும மதவிஷய போதனைக்கு வேண்டிய பாடப்புத்தகங்கள் இல்லாதிருக்கும் குறையை நீக்க எல்லோரும் முயற்சிக்கின்றனர். இம்மாதிரியான முயற்சிகளுள் ம-ா-ா-ஸ்ரீ திருநெல்வேலி எ. கிருஷ்ண

177044

ஸ்வாமி ஐயரவர்கள் வெளியிட்டிருக்கும் ஆரியமத உபாக்கியானம் ஒன்று.

இப்புத்தகம் மூன்று பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முதலாவது, குடும்பக் கடமைகளைப் பற்றியும்; இரண்டாவது, தரும விஷயங்களைப்பற்றியும்; மூன்றாவது, அதரும விஷயங்களைப்பற்றியும் விளக்குவது. விஷயங்கள் நன்றாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளை விளக்க எடுத்துள்ள கதைகள் நமது புராணங்களில் உள்ளனவாயும், சாதாரணமாக வழங்கிவருவனவாயும் இருக்கின்றன. முதற் பிரிவில் இந்த ஆசிரியர் புத்திரர் கடமை, மனைவியின் கடமை, சிஷ்யன் கடமை, சகோதரர் கடமை இவைகளை விவகரிக்கிறார். இரண்டாம் பிரிவில் நேர்மை, உண்மை, அன்பு, பக்சுபாதமின்மை, நியாயம், பொறுமை, காருண்யம், விடாமுயற்சி, நன்றியறிவு, ஸத்ஸங்கம் முதலிய தருமங்கள் விளக்கப்படுகின்றன. மூன்றாம் பிரிவில், கோபம், கர்வம், ஆசை, குடி, பிடிவாதம், துர்ச்சங்கம் முதலிய அதருமங்களால் விளையும் தீங்குகள் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. இவைகளைப் பற்றிய கதைகள், சிறுவர்கள் மனத்திலும் பதியும்படியாக எளிய சாதாரண நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் ஒருவேளை வெகு சுருக்கமாக விருப்பதாகக் காணப்படலாம். ஆனால், தேர்ந்த உபாத்தியாயர் இவைகளில் சேர்க்கவேண்டிய பாகங்களைச் சேர்த்துத் தமது வகுப்பிற்குத் தகுந்தபடி எளிதில் இவைகளை விஸ்தாரப்படுத்திக்கொள்ளலாம்.

நமது பாடசாலைகளில் கீழ் வகுப்புகளுக்குத் தகுந்தபடி இப்புத்தகம் நன்றாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. 1901-02-ல் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயரவர்கள் இப் புத்தகத்தின் மூலமாக நம் நாட்டிற்கு உள்ளபடி உதவி புரிந்திருக்கின்றனர்.

சுவாமி

பி. எஸ். சிவஸ்வாமி ஐயர்.

INTRODUCTION

(Original.)

Signs are observable throughout the country of considerable discontent with the existing system of school education. It has been the subject of criticism from all quarters. It has been examined by high placed officials, by the educated middle classes, by the exponents of New India and by disinterested foreigners. While acknowledging more or less fully the advantages derived by the country from the present system of education, most critics seem to concur in the opinion that it is one of the weak points in our educational system that it makes no conscious effort for the provision of moral and religious education. There are some who, while conceding the desirability of such education, are sceptical of the results of any direct efforts towards that end and of the possibility of finding the requisite personnel of teaching and of devising suitable textbooks. The opinion is however unanimous that any attempt to impart moral or religious instruction must, to be successful, utilize the resources of *the ancient literature* and the living ideals embodied therein which to this day exercise a profound influence over the minds of the people and colour their thoughts, sentiments and aspirations and form a bond of union between the people. Attempts.

are now being made to supply the want of suitable text-books and the "*Aryamatha Upakhyanam*" is one of several books which have been brought out by Mr. A. Krishnaswami Aiyar of Tinnevely with this object.

The book is divided into three parts, the first dealing with *family duties*, the second dealing with *virtues* and the third with *vices*. *The topics are well-chosen* and the stories in illustration of the principle are all well-known and taken from the sacred books. In the first part, the author deals with filial duties and the duties of wives to their husbands, of pupils to their preceptors and of brothers to each other. In the second part, he deals with virtues like rectitude, veracity, kindness, impartiality, justice, patience, compassion, perseverance, gratitude, good association etc. In the third part, he deals with the evils of anger, pride, greed, drink, mendacity and bad association etc. *The stories are such as to appeal to all boys and are told in an easy popular style*. They are perhaps a little too short, but a knowing teacher can easily fill in the details and expand the story according to the requirements of his class.

The work is very well adapted for the lower forms of our Schools and Mr. Krishnaswami Aiyar has done a service to the country in bringing out this book.

P. S. SIVASWAMY AIYAR.

பொருளடக்கம்

I. குடும்பக் கடமைகள்

1.	புத்திரர் கடமை (1)	பக்கம்
	இராமர் பிதிர்வாக்கிய பரிபாலனம் செய்தது	1
2.	புத்திரர் கடமை (2)	
	பூரு, தகப்பன் கிழத்தனத்தை வாங்கியது ...	3
3.	புத்திரர் கடமை (3)	
	பரசராமர் தாய் முதலியோரைக் கொன்- றதும் மறுபடி அடைந்ததும்	4
4.	புத்திரர் கடமை (4)	
	தர்மவியாதன் பெற்றோரை வழிபட்டது ...	5
5.	புத்திரர் கடமை (5)	
	பீஷ்மர் பிரமசரியம் பூண்டது ...	7
6.	விருந்திடல்	
	விதுரர் கிருஷ்ணனுக்கும், சபரி இராம- ருக்கும் விருந்திட்டது	9
7.	மனைவியின் கடமை (1)	
	நளாயனி கதை ...	12
8.	மனைவியின் கடமை (2)	
	சாவித்திரி சரித்திரம் ...	14
9.	மனைவியின் கடமை (3)	
	தமயந்தி சரித்திரம் ...	17
10.	மனைவியின் கடமை (4)	
	சீதை இராமரைப் பிரிந்து பட்டபாடுகள் ...	20
11.	மனைவியின் கடமை (5)	
	உருக்குமிணியினது கிருஷ்ண பக்தி ...	22
12.	குரு பக்தி	
	கார்த்தவீரியார்ஜுனன் தத்தாத்ரேயரால் சிறப்படைந்தது	25
13.	குருமொழி கேளாமை	
	திரிசங்கு சவர்க்கமடைந்து பட்ட பாடுகள்...	27

14. சகோதர வாத்ஸல்யம் பக்கம்
பரதலக்ஷ்மணர்கள் இராமரிடம் நடந்து- } 28
கொண்ட விதம்
15. சகோதர மரியாதை
பாண்டவர்கள் துரியோதனநாயகரைக் } ... 30
கந்தர்வனிடமிருந்து விடுவித்தது

II. தரும விஷயம்

16. தருமமே ஜயம்
பாண்டவர் சரித்திரம் ... 32
17. பரோபகாரம்
பகாசுரனைப் பீமன் ஸம்ஹாரம் செய்தது ... 34
18. உண்மையின் உயர்வு
அரிச்சந்திரன் கதை ... 37
19. சொல் தவறுமை
மஹாபலி கதை ... 39
20. உதார குணம்
தருமபுத்திரர் ஒரு நாயினிடம் காட்டிய அன்பு 42
21. நேர்மை
விகிதர் தாம் செய்த அகாரியத்திற்காகத் } 43
தண்டனை பெறுதல்
22. பக்ஷபாதமின்மை (1)
திருஷ்டர் தம் பிள்ளை நாபாகனையும், சகரன் } 44
தம் பிள்ளை அசமஞ்சனையும் தண்டித்தல்
23. பக்ஷபாதமின்மை (2)
நாபாகர் தம்பிள்ளைக்கும் ருத்திரருக்குமுள்ள } 46
வழக்கைத் தீர்த்தல்
24. பொறுமை (i)
சிபி பிரமாவுக்கு விருந்திடல் ... 47
25. பொறுமை (2)
குசிகர் சியவனரையும், கிருஷ்ணன் } 49
தூர்வாஸரையும் திருப்திப்படுத்தல்

26.	திர்க்காலோசனே	பக்கம்
	சிரகாரி தாயைக்கொல்லத் தயங்கினது ...	51
27.	துன்பம் கண்டு இரங்கல் (1)	
	11 தசரதர் தம்மால் ரிஷி குமாரனுக்கு வந்த மரணத்தைக் கண்டு இரங்கல் }	52
28.	துன்பம் கண்டு இரங்கல் (2)	
	இராமர் இராவணனைக் கண்டு இரங்கல் ...	54
29.	ஜீவகாருண்யம்	
	சிபி மாடப்புறவக்காகத் தன் தேகத்தைக் கொடுத்த கதை }	56
30.	விடாமுயற்சி (1)	
	பகிரதன் கங்கை கொணர்ந்தது ...	58
31.	விடாமுயற்சி (2)	
	துருவன் பகவான் தரிசனம் பெற்றது ...	60
32.	விடாமுயற்சி (3)	
	விசுவாமித்திரர் பிராம்மண்யம் சம்பாதித்தது	62
33.	மாறா விசுவாசம்	
	அனுமார் சுக்கிரீவனிடம் இருந்த விதம் ...	65
34.	நன்றியறிதல்	
	கர்ணன், துரியோதனன் பக்கத்தை விடமாட்டேன் எனல் }	67
35.	மெய் நட்பு	
	குசேலர் உபாக்கியானம் ...	68
36.	ஸத்ஸங்க பலன்	
	நாரதர் பூர்வ ஜன்ம விருத்தாந்தம் ...	71

III. அதரும விஷயம்

37.	அதருமத்தின் பலன்	
	இராவணன் சரித்திரம் ...	73
38.	கோபத்தினால் வரும் கேடு	
	அம்பரீஷ உபாக்கியானம் ...	75
39.	கர்வத்தால் உண்டாகும் கேடு (1)	
	திக்கவிஜயத்தில் இராவணன் கர்வங்கமானது	77
40.	கர்வத்தால் உண்டாகும் கேடு (2)	
	யயாதி, கர்வத்தால் சுவர்க்கம் இழந்தது ...	79

41. கர்வத்தால் உண்டாகும் கேடு (3) பக்கம்
பகீரதனுக்காக வருகையில் கங்கை } ... 80
கர்வ பங்கமானது
42. பேராசை பெருங்கேடு
சுவர்ணவ்ருவியால் திருடர்கள் இறந்த கதை 83
43. சூதாடுவதனால் உண்டாகும் தீங்கு
நான், பாண்டவர், விராடராஜன் } ... 85
இவர்கள் அடைந்த நிலை
44. மதுபானத்தின் தீங்குகள்
யாதவர் விளையாட்டுச் சண்டை
45. துச்சங்க பலன் [வினையானது ... 88
துர்வாஸர் துரியோதனன் சகவாசத்தால்
46. பொருமை [பட்டபாடு ... 89
கனித்திரர்மேல் பொருமைகொண்ட அவர்
47. ஆத்திரம் ஆகாது [பட்டபாடு ... 91
வஸுமனஸ் தபோபலன் இழந்தது ... 92
48. ஜீவஹிம்ஸை
ஆணிமாண்டல்யர் உபாக்கியானம் ... 94
49. பொய் நட்பு
துருபதன் துரோணரிடம் நடந்துகொண்ட
50. அவசரம் ஆகாது [விதம் ... 96
சத்ராஜித்து கிருஷ்ணன்மேல் பொய்க் } ... 98
குற்றம் சாட்டினது
51. எவர் மனத்தையும் புண்படுத்தலாகாது (1)
துரியோதனன் மயன்சபையில் பீமனால் } ... 100
புண்படுத்தப்பட்டு விளைத்த கேடு
52. எவர் மனத்தையும் புண்படுத்தலாகாது (2)
இராவணன் அந்ரண்யரைப் புண்- } ... 103
படுத்திப் பெற்ற சாபம்
53. பெரியோரை அவமதித்தல் கூடாது
யாதவர்கள் தம் குலத்தைக் கெடுக்க ஓர் } ... 104
உலக்கையைப் பெற்றது
54. பொய்யின் இழிவு
தருமபுத்திரர் துரோணசாரியர் விஷயமாக } 106
ஒரு பொய் உரைத்துப் பட்ட பாடு

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா காளிங்கன் என்னும்
பாம்பின்மேல் நர்த்தனஞ்செய்து
அதன் கர்வத்தை அடக்கல்

ஆரியமத உபாக்கியானம்

முதல் பாகம்

1. குடும்பக் கடமைகள்

1. புத்திரர் கடமை (1)

முற்காலத்தில் அயோத்தியா நகரத்தில் தசரதர் என்று புகழ்பெற்ற ஓர் அரசர் இருந்தார். ஒரு சமயம் புத்த பூமியில் அவருக்கு ஆபத்து நேரிட்டபொழுது, அவரது மனைவி கைகேயி என்பவள் அவருக்கு மிகுந்த சகாயம் செய்து உயிர் தப்பிவித்தாள். அதற் குப் பதிலாகத் தசரதர், அவள் கேட்கும்போது இரண்டு வரங்களைக் கொடுப்பதாக வாக்களித்திருந்தார். அப்பொழுது வரங்கள் இப்படிப்பட்டவை எனக் குறிக்கப்படவில்லை. பின்னொரு காலத்தில் அவரது முதல் மனைவியாகிய கௌசலைக்குப் பிறந்த மூத்த குமாரரான பூரீராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யும்

தருணத்தில், கைகேயி தனக்கு வாக்களித்த இரண்டு வரங்களையும் கொடுக்கவேண்டும் என்று அரசனைக் கட்டாயப் படுத்தினாள். அவ்விரண்டு வரங்களுள் ஸ்ரீராமருக்குப் பதிலாகத் தனது குமாரனாகிய பரத

தசரதர் மூர்ச்சித்துக் கிடத்தல்

னுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யவேண்டும் என்பது ஒன்று; பதினான்கு வருஷம் ஸ்ரீராமர் வனவாஸம் செய்யவேண்டும் என்பது மற்றொன்று. இவ்விரண்டு

கொடிய வரங்களையும் கேட்டவுடனே, மஹாராஜா தயங்கிப் பூமியில் வீழ்ந்தார். கைகேயியின் மூலமாகவே தம் தகப்பன் மூர்ச்சை அடைந்தார் என்று அறிந்துகொண்ட ஸ்ரீராமர், பட்டாபிஷேகத்திற்குரிய உடைகளை எறிந்துவிட்டு, ரிஷிவேஷம் பூண்டு, தம் முடைய தாய்மார்கள் பரிவார ஜனங்கள் முதலியோர் வேண்டுகோளையும் கவனிக்காமல் வனத்துக்குச் சென்றார். குறிப்பிட்ட காலம் வனத்தில் வசித்து, தம் பிதாவினால் செய்யப்பட்டுள்ள வாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்றி வைத்தார். ஸ்ரீராமரது புகழ் இன்றைக்கும் அழியாமல் நிலைநிற்கிறது.

பெற்றோர்களைப் பேருமைப்படுத்தல் புத்திரர் கடமை.
— இராமாயணம், அயோத்தியா காண்டம்.

2. புத்திரர் கடமை (2)

பரத வம்சத்தில் யயாதி என்று ஓர் அரசர் இருந்தார். அவருக்குப் பல பிள்ளைகளுண்டு. அவர்களுள் மூத்தபிள்ளைக்கு யது என்று பெயர். இளையவனுக்குப் பூரு என்று பெயர். ஒருகாலத்தில் யயாதி தம் மாமனாகிய சுக்ராசாரியர் ஏற்படுத்திய ஒழுங்கை மீறி நடந்தபடியால், அவர் யயாதியை, “இப்போதே உனக்குக் கிழத்தனம் நேரிடக் கடவது” என்று சபித்தார். உடனே யயாதிக்கு விருத்தாப்பியம் வந்துவிட்டது. அவர் மிகவும் வணக்கத்துடன் சுக்ராசாரியருக்குப் பணிவிடை செய்து அவரைச் சந்தோஷப் படுத்தி, அவர், “இந்தக் கிழத்தனம் உனக்கு இருந்தே தீரும்;

அப்படி இருந்தாலும், அதை நீ ஒரு வாலிபனிடம் கொடுத்துவிட்டு, அவனது வாலிபத்தைப் பெறக் கூடிய சக்தி உனக்கு வரக்கூடவது” என்று அனுக்கிரகத்தார். இவ்வாறு சொல்லிச் சுகராசாரியர் தமது இருப்பிடம் சென்றார். யயாதியும் தம் பிள்ளைகளில் ஒவ்வொருவரையும் அழைத்துத் தம் கிழத்தனத்தை வாங்கிக்கொண்டு, அவர்வரது வாலிபத்தைக் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். யது முதலிய மூத்த பிள்ளைகள் மறுத்துவிட்டார்கள். கடைசிப் புத்திரனாகிய பூரு மட்டும் அவ்வாறு செய்யாமல், தகப்பன் இஷ்டப்படி தனது யௌவனத்தைக் கொடுத்துக் கிழத்தனத்தை வாங்கிக்கொண்டான். இதனால் யயாதிக்கு மிகுந்த சந்தோஷம் உண்டாயிற்று. முடிவில் அவர் தமது இராஜ்யத்தை விட்டுத் தபஸுக்குச் செல்லுங்காலத்தில், பூருவுக்கே அரசைக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார்.

பெற்றோரை மகிழ்விப்பது புத்திரர் கடமை.

— மஹாபாரதம், ஆதி பர்வம்.

3. புத்திரர் கடமை (3)

முன்னொரு காலத்தில் ஜமதக்னி என்று ஒரு முனிவர் இருந்தார். அவருக்கு மூன்று பிள்ளைகள் உண்டு; இளையவருக்குப் பரசுராமன் என்று பெயர். பரசுராமருடைய தாயார் ஒரு சமயம் மனத்தில் மாறுபாட்டை அடைந்து, ஹோமத்திற்கு வேண்டிய தீர்த்தத்தைத் தகுந்த வேளையில் கொண்டுவராமல் இருந்து

விட்டாள். அவள் நிலையை உணர்ந்த ஜமதக்னி அவளைக் கொன்றுவிடும்படி தமது பிள்ளைகளுக்கு உத்தரவு செய்தார். முதல் இரண்டு பிள்ளைகளும், தாயாரைக் கொல்வது தகராறு என்று சும்மா இருந்துவிட்டார்கள். ஜமதக்னி பரசுராமனை நோக்கி, “உன் தாயையும் தமைபன்மார்களையும் உடனே கொன்று விட்டு வா” என்று அதிக கோபத்துடன் கூறினார். தகப்பன் உத்தரவைத் தலைமேற் கொண்டு அவர் அவ்வாறே செய்துவிட்டுத் தகப்பனார் அருகில் வந்தார். அவர் மிகுந்த சந்தோஷங்கொண்டு, “உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டார். “என் தாயும் தமையன்மார்களும் பிழைத்து எழுந்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் செய்த குற்றங்களும், என்னால் அவர்கள் இறந்தார்கள் என்பதும் அவர்களுக்கு ஞாபகம் வராதிருக்கவேண்டும்” என்று பரசுராமர் கேட்டுக் கொள்ள, ஜமதக்னி தம் பிள்ளையின் வேண்டுகோளைத் தமது தபோபலத்தால் செய்துமுடித்தார்.

பெற்றோருக்குப் பணிந்து நடத்தல் புத்திரர் கடமை.

— பாகவதம், 9-வது ஸ்கந்தம்.

4. புத்திரர் கடமை (4)

மிதிலாபுரியில், ஜனக மஹாராஜன் அரசாட்சி செய்துவருங் காலத்தில், கசாப்புக் கடைக்காரன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் மிகவும் தெய்வபக்தி புண்டயவன். அவனுடைய தாய் தந்தையர் வயது சென்றவர்களாய் இருந்தார்கள். அவன் நாள்தோறும் அந்நி

காலையில் எழுந்து, பெற்றோருக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்து, அவர்களைத் திருப்திசெய்து விட்டுத் தன் தொழிலை விடாது நடத்தி, ஜீவனம் செய்துவந்தான். இப்படி அவன் வெகுகாலமாய்ப் பெற்றோரைப் பேணுதலில் சிரத்தை வைத்தும், தன்னுடைய தொழிலாகிய கசாப்புக்கடை வியாபாரத்தை ஒழுங்குபெற நடத்தியும் வந்தமையால், அவன் சிறந்த ஞானியாகி, தர்மவியாதன் என்று எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்டான்.

இவனிடம் கௌசிகன் என்ற ஒரு பிரமசாரி வந்தான். அவன் தவஞ்செய்து மிகுந்த கர்வமடைந்தவன். அவனை ஒரு குலஸ்திரீ கர்வபங்கம் பண்ணி, அறிவூட்டக் கருதி, தர்மவியாதனிடம் போகும்படி அனுப்பினாள். இக்குலஸ்திரீ கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்தல், அநிதிபோஜனம் செய்வித்தல் முதலிய தர்மகுணங்களால் மிகுந்த தத்வஞானத்தை அடைந்திருந்தாள்.

பிரமசாரி வந்ததும், தர்மவியாதன் ஞானதிருஷ்டியால் அவனது விருத்தாந்தங்களை அறிந்துகொண்டு, அவனை ஒருபக்கத்தில் உட்காரச் செய்தான். தன் வேலை முடிந்ததும், அவன் பிரமசாரியைத் தன் வீட்டுக்கு வரும்படி அழைத்துவிட்டு, முதலில் சென்று தன் தாய்தந்தையரிடம் போய் அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய பணிவிடைகளை யெல்லாம் செய்து முடித்தான். பின்னர் பிரமசாரியை நோக்கித் தன் தர்மானுஷ்டானமாகிய பெற்றோரைப் பேணுதலை எடுத்துக்கூறி, அதனால் தனக்கு உண்டான சிறப்பையும்

காட்டி; வேறு எவ்விதத்திலும் இம்மாதிரிச் சிறப்பு உண்டாவது அரிது என்றும் நிரூபித்துத் தன் தாய் தந்தையர்களையும் கௌசிகனுக்குக் காட்டினான். உடனே பிரமசாரி வெட்கமுற்றி, தான் காப்பாற்றாது விட்டுவிட்டு வந்த தன் மூதிய பெற்றோரை இரகசிக்கச் சென்றான். ஓளவையார் கூறிய தந்தைதாய்ப் பேண் என்ற முதுமொழியை மறந்துவிட்ட கௌசிகன், தர்ம வியாதனால் அதை மறுபடியும் கற்றுக்கொண்டான்.

பெற்றோரைப் பேணுதல் புத்திரர் கடமை.

— மஹாபாரதம், ஆரணிய பர்வம்.

5. புத்திரர் கடமை (5)

சத்தியவதி என்று ஒரு கன்னிகை இருந்தாள். அவளைச் சந்தனு என்ற ஓர் அரசர் மணம்புரிய ஆசை கொண்டார். தம் விருப்பத்தை அவ்வரசர் அக்கன்னிகையின் பிதாவுக்கு அறிவிக்க, அவன் அரசரை நோக்கி “அரசே! உமக்குக் காங்கேயன் என்ற ஒரு புத்திரன் இருக்கின்றானே, அவன் அல்லவா இராஜ்யத்திற்கு உரிமை பூண்டவன்? என் பெண்வயிற்றுப் பிள்ளைக்குப் பட்டம் ஏது? நீர் சத்தியவதி வயிற்றில் பிறக்கும் புத்திரனுக்கு அரசரிமை கொடுப்பீரானால், உமக்கு அவளை மணம் புரிவிப்பதில் ஆகேஷ்பமில்லை” என்றான். சந்தனுவுக்குக் காங்கேயனைப் பட்டத்துரிமையினின்றும் விலக்க மனமில்லை; சத்தியவதியின் ரூபகத்தை மறக்கவும் முடியவில்லை. இதை அறிந்து கொண்ட அக்கன்னிகையின் பிதா, அவ்வரசனுக்குத் தன் பெண்

ணைக் கொடுக்கமாட்டேன் என்று மறுத்துவிட்டான்.
அதனால் அவ்வரசர் மிகவும் துக்கப்பட்டுக்கொண்டு

பீஷ்மர் பிரமசரிய விரதம் பூணுகல்

தம் அமண்மனையிலேயே இருந்தார். தர்மாத்மாவான
காங்கேயர் இதை இரகசியமாக அறிந்துகொண்டு, சத்

தியவ்தியின் பிதாவிடம் சென்று, அரசரிமையைத் தாம் ஏற்பதில்லை என்பதாகவும், அப்பெண் வயிற்றில் பிறக்கும் பிள்ளைகளுக்கே அதைக் கொடுப்பதாகவும் வாக்களித்தார். காங்கேயர் இராஜ்யத்தை விரும்பாவிட்டாலும், அவரது பிள்ளைகளாகிலும் பேரப்பிள்ளைகளாகிலும் அரசரிமையை இச்சிக்கக்கூடும் என்று எண்ணிய சத்தியவதியின் பிதா, அவர் சொன்ன சொல்லை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. அதன்பிறகு காங்கேயர், தாம் கலியாணமே செய்துகொள்ளுவதில்லை என்று ஒருகொடிய சபதத்தைச் செய்தார். அச் சபதத்தின்படியே அவர் பிரமசரிய விரதம் பூண்டமையால் பீஷ்மர் என்ற பெயர் பெற்றார். இதை அறிந்த அவர் பிதா சந்தோஷித்து, அவருக்கு ஸ்வச்சந்த மரண சக்தி (இஷ்டப்பட்டால் மரணத்தை அணுகவிடவும், இல்லாவிட்டால் அதைத் தடுத்துவிடவும்கூடிய சக்தி)யைக் கொடுத்தார். இவ்வரனைப் பெற்றும், உறுதியான பிரமசரியத்தை அனுஷ்டித்தும், பீஷ்மர் சிறந்தமஹானாகி விளங்கினார்.

அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தேய்வம்.

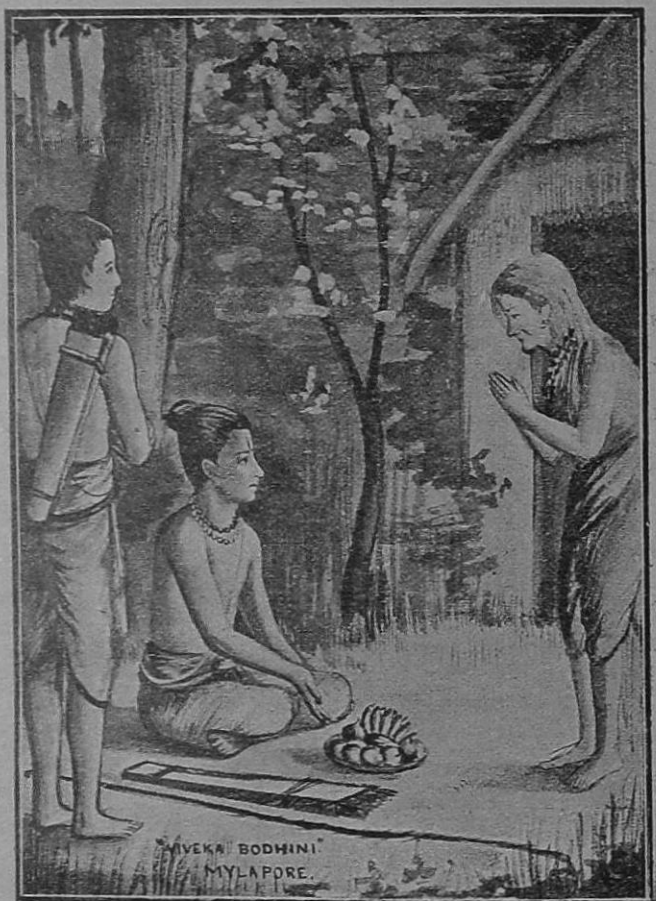
— மஹாபாரதம், ஆதி பர்வம்.

6. விருந்திடல்

கௌரவர்களுக்கு அரசனான துரியோதனன் பெருஞ் செல்வமுடையவனாக இருந்தான். அவன் இருந்த அஸ்திபுரியிலேயே விதூரர் என்ற ஒரு ஞானி இருந்தார். அவருக்குப் பாண்டவர்களிடம் அந்தரங்கத்தில் பிரீதியிருந்தாலும், துரியோதனனைப் பகைத்

துக்கொள்ளாமல் அவனைத் தன்னால் இயன்றமட்டும்
சீர்திருத்த முயன்றார். பாண்டவர்களுக்காக ஸ்ரீகிரு

சபரி ஸ்ரீராமருக்கு விருந்தளித்தல்

ஷ்ண பரமாத்மா அஸ்திநாபுரத்திற்குத் தூதுவந்த
காலத்தில், துரியோதனன் அவரைத் தன் வீட்டில்
விருந்துக்கு அழைத்தான். அவன் விருந்திட்டுப் பக

வாணைத் தன் வசப்படுத்தவேண்டும் என்கிற தீய எண்ணங்கொண்டிருந்தான். எல்லாம் உணர்ந்த பகவான், இக்குறிப்பை அறிந்து, அவனது அழைப்பை அங்கீகரியாமல், விதூரர் வாய்திறந்து, “விருந்துண்ண எழுந்தருள வேண்டும்” என்று அழைக்கும் முன்னமே, மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் ஒப்புக்கொண்டு, “இவன் ஒருவனே இந்த அஸ்திநுபுரியில் யாதொரு பசுபாதமும் காட்டாத பரிசுத்தன்” என்று புகழ்ந்து கூறினார். விதூரர் இட்டவிருந்து, மிகுந்த ஆடம்பரமற்றதாய் இருந்தபோதிலும், அது அன்பு, பசுபாதமின்மை முதலிய நற்குணங்கள் உள்ளவரிடமிருந்து கிடைத்தபடியால், பகவான் அதை உண்டு அடைந்த திருப்திக்கு அளவேயில்லை.

இம்மாதிரியாகவே ஸ்ரீராமபிரான் சீதையைத் தேடிக்கொண்டு, மிகுந்த துக்கத்துடன் காட்டில் அலைந்துவருகையில், வேடஸ்திரீயாகிய சபரி என்பவள் மிகவும் விருப்பத்துடன் சில ருசியுள்ள பழங்களைக் கொடுக்க, அவர் அவைகளைப் பசித்துத் திருப்தியடைந்தார். பிறகு அச் சபரிக்கு மோகஷத்தையும் அளித்தார்.

விருந்துக்கு அழகு விருப்புடன் அளித்தல்.

- மஹாபாரதம், உத்தியோக பர்வம்.
- இராமாயணம். ஆரணிய காண்டம்.

7. மனைவியின் கடமை (1)

நளமகாராஜனுக்கு நளாயினி என்று ஒரு பெண் இருந்தாள். அவளைத் தமக்கு மணம்புரிவிக்க வேண்டுமென்று மௌத்தகல்யர் என்னும் ஒரு கிழ முனிவர் அரசரிடம் வந்து யாசித்தார். அரசர் அதற்கு, “என் பெண் இஷ்டப்பட்டால், அப்படியே செய்கிறேன்” என்றார். முனியும், நளாயினியிடம் மிகுந்த அழகிய உருவங்கொண்டு செல்ல, அவள் அவரை மணக்கச் சம்மதித்து, தன் சம்மதக்குறியாக ஒரு மோதிரத்தையும் கொடுத்தாள். முனிவர் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு, வழியில் தம் உருவத்தை மாற்றி அரசரிடம் வந்தார். அரசர் தம் பெண்ணை அழைத்து விசாரிக்க, அவள் தன்னிடம் மோதிரம் வாங்கியவர் இவர் அல்லவென்று சொல்ல முதலில் யத்தனித்தாள். ஆனபோதிலும், அதை அடக்கிக்கொண்டு, முனிவரை மகான் என்று கருதி, அவருக்கு மனையாளாக உடன்பட்டு, அவரைப் பின்தொடர்ந்து காட்டிற்குச் சென்றாள். அவர் அங்கே வெகுகாலம் தவத்தில் இருந்தார். இப்படியிருக்கையில் நளாயினி அவருக்குச் சிறிதும் சலிப்பின்றித் தொண்டுகள் செய்துவந்தாள். மௌத்தகல்யர் தவத்திலிருந்து எழுந்ததும், நளாயினியின் கற்பைப் பரிசோதிக்க வேண்டி, தமது தேகத்தில் பெருவியாதியை வருவித்துக்கொண்டார். அதனால் அவர் அங்கமெல்லாம் குறைந்து அழகிச் சொட்டிக்கொண்டிருந்தது. இதில் சிறிதும் வெறுப்புறாத நளாயினி, கணவனைக் கடவுள் என மதித்து, அவர் இஷ்டப்படி அவரை

ஒரு கூடையில் வைத்துக்கொண்டு, அநேக தீவ்ய தீர்த்தங்களுக்குப் போய் அவரை ஸ்நானம் செய்வித்து வந்தாள். இப்படித் தீர்த்த யாத்திரை போசுங்கால், அவள் கற்பை முற்றிலும் பரிசோதிக்க, முனிவர் ஒரு தாசியின்மேல் மோகங்கொண்டதாக நடித்தார். இதனாலும் நளாயினி மனம் கோணாது, அவரிஷ்டப்படி அத்தாசியை அவருடன் சேர்ப்பித்து, அவருக்கு முன்போலவே உபசாரங்கள் செய்துவந்தாள். பின்பு ஒருகால் இவள் அவரைச் சுமந்துகொண்டு போகும் வழியில், கழுவேற்றப்பட்ட ஆணிமாண்டவ்யரின் கால், இவள் தலைக்கூடையிற்பட அவருக்கு மிகுந்த வலி உண்டாயிற்று. அப்பொழுது மாண்டவ்யர், “இன்று சூரியோதயமானதும் நீ மங்கிலியம் இழுக்கக்கடவாய்” என்று சபிக்க, நளாயினி மௌத்கல்யரின் பிரிவைச் சகியாதவளாய், “சூரியோதயம் ஆகாதிருக்கக் கடவது” என்று பிரதிசாபம் கூறினாள். இதனால், எட்டுநாள் சூரியன் உதயாமலே இருக்க, உலகத்தார் வெகு துன்பமடையும்படி நேரிட்டது. தேவர்களின் வேண்டுகோளால் மாண்டவ்ய ரிஷி தம் சாபத்தை மாற்ற, நளாயினியும் தன் சாபத்தை நிவர்த்திக்க இடங்கொடுத்தாள். உடனே மௌத்கல்யர் தன் விகார ரூபத்தை மாற்றிவிட்டுச் சுந்தர ரூபங்கொண்டு, நளாயினி மிகவும் களிப்புறும்படி அன்று முதல் நடந்துகொண்டார்.

குலமகட்டுத் தேய்வங் கோழுநனே.

— தமிழ்ப் பாதம், ஆதி பரீவம்.

8. மனைவியின் கடமை (2)

மத்திர தேசத்தில் அசுவபதி என்ற ஓர் அரசர் இருந்தார். அவருக்குச் சரஸ்வதியின் அநுக்கிரகத்தால் சாவித்திரி என்று ஒரு பெண் பிறந்தாள். அவளுக்குத் தகுந்த பருவம் வந்தது. அவள் தகப்பன், “ஓ! சத்தியவதி! நீ உனக்கிஷ்டமுள்ள மணவாளனை வரித்து மணஞ் செய்துகொள்ளலாம்” என்று சில பரிவாரங்களுடன் அவளை அனுப்பினார். அவள் பல தேசங்களுக்கும் சென்று திரும்பிவந்து. “அப்பா! இராஜ்யத்தை இழந்தும், கண்களில்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு காட்டில் வசிக்கும் த்புமத்ஸேநர் என்னும் அரசரது புத்திரராகிய ஸத்யவானிடத்தே என் மனம் ஈடுபட்டது” என்று கூறினாள். அப்பொழுது அச்சபையில் வந்திருந்த நாரதர் “ஆகா! சத்தியவான் அல்ப ஆபுளுடையவ னுயிற்றே! நீ வேறு நாயகனைத் தேடிக்கொள்ளக் கூடாதா?” என்று கேட்டார். சாவித்திரியின் மனம் சத்தியவானிடத்திலேயே உறுதியாக இருந்ததுகண்டு, நாரதர் விவாகத்துக்கு உத்தரவுகொடுத்து மறைந்தார். அவ்விருவருக்கும் சீக்கிரத்தில் விவாகமும் நடந்தேறிற்று. சாவித்திரி சத்தியவானுடன் சேர்ந்து தன் மாமனார் இருந்த காட்டில் வசித்துவருகையில், அவள் கணவனுக்கு முடிவுநாள் அணுகிவிட்டது. அதற்கு நெடுநாள் முதற்கொண்டே சாவித்திரி மாங்கல்ய நோன்பு முதலிய விரதங்களை அனுஷ்டித்து மஹா சத்தையா யிருந்தாள். சத்தியவானது மாண்தினத்தின் மாலை, அவன் வழக்கம்போலவே சமித்து

வெட்டக் காட்டிற்குப் புறப்பட்டான். சாவித்திரி தன் மாமனார் முதலியவர்களின் அனுமதிபெற்று, அவனைத் தொடர்ந்தாள். இருவரும் காட்டிற்குச் சென்றார்கள்.

சாவித்திரி யமனைச் சந்தித்தல்

கொஞ்சநாழிகை வரையில் சத்தியவான் வேலை செய்தான். பின்னர் அவனுக்கு ஒருமாதிரியான தலைவலி உண்டாயிற்று. அவன் சாவித்திரியின் மடியில் தலை

வைத்துப் படுத்துக்கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டான். கொஞ்ச நாழிகைக்கெல்லாம் கறுத்த மேனியும் சிவந்த கண்ணும் உடையவனாய், பாசக்கூழிற்பை கையில் ஏந்தி, ஒரு புருஷன் சாவித்திரியின் எதிரில்தோன்றினான். அவன் மெதுவாக எழுந்து அவனுக்கு வந்தனம் செய்தான். அவன் தான் யமன் என்றும், சத்தியவான் உயிரைக் கவர்ந்து கொண்டுபோக வந்தவன் என்றும் கூறி, அப்போது துக்கித்த சாவித்திரியைப் பலவிதமாகத் தேற்றி, வீட்டுக்குப் போகச் சொல்லிவிட்டு, சத்தியவான் உயிரை எடுத்துக்கொண்டு, தன் பட்டணம் நோக்கிப்புறப்பட்டான். சாவித்திரியோ யமனைவிடாது பின் தொடர்ந்தாள். அவளது கற்புடைமையைக் கண்டு யமன் மகிழ்ந்து, “உன் கணவன் உயிரைத்தவிர வேறு எதை வேண்டுமானாலும் கேட்டுக்கொள்” என்று அனுமதி கொடுத்தான். அதற்கு அவள் தன் மாமனார் முதலியவருக்குக் கண், இராஜ்யம் முதலிய பூர்வ நிலைமை வரவேண்டும் என்று கேட்டு, யமன் மூலமாக அவைகளைப் பெற்றுக் கொண்டாள். இவைகளை அடைந்த போதிலும், அவள் யமனை விடாது பின்தொடர்ந்து, வெகு தந்திரமாக வார்த்தையாடி, முடிவில் தனக்கு அநேகம் பிள்ளைகள் சத்தியவானிடம் உண்டாகவேண்டுமென்ற வரத்தையும் கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டாள். அதன் பின்பு அவள் தன் கணவன் உயிரை யாசிக்க, யமன் தான் ஏமாந்ததைக் கண்டு விசனித்தும், சாவித்திரியின் கற்பையும் புத்திக்கூர்மையும் கண்டு வியந்தும், சத்தியவானது உயிரைக் கொடுத்துவிட்டான். உடனே சாவித்திரி யமனுக்கு மிகுந்த மரியாதைகள்

செய்து அவனிடமிருந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு, தன் புருஷனுடைய சரீரம் கிடக்கும் இடம் வந்து, அவ்வுடலின் தலையைத் தன் மடிமீது ஏற்றி வைத்துக் கொண்டாள். உடனே சத்தியவான் விழித்துக் கொள்ள, அவனை மெதுவாக நடத்திக்கொண்டு ஆசிரமம் வந்து சேர்ந்தாள். அங்கிருந்த ரிஷிகள் எல்லோரும் சாவித்திரியின் அற்புதச் செயலையும், அவள் மாமனார் முதலியோருக்கு வந்த சிறப்பையும் ஞானக்கண்ணினால் உணர்ந்து, அவளைப் பலவாறாகப் புகழ்ந்து பேசினர். இவ்விருத்தாந்தம் மாசியும் பங்குனியும் கலக்கும் நாளில் நடந்தது. இதன் ஞாபகார்த்தமாகவே, காரடையா நோம்பு என்னும் விரதம் வழங்கி வருகிறது. சாவித்திரியின் சிறப்பைக் கொண்டாடி இப்பொழுதும் ஸ்திரீகள் இந்த நோன்பை அனுஷ்டித்து வருகிறார்கள்.

கற்பெனப்படுவது கணவரைப் பேணுதல்.

— மஹாபாரதம், ஆணிய பர்வம்.

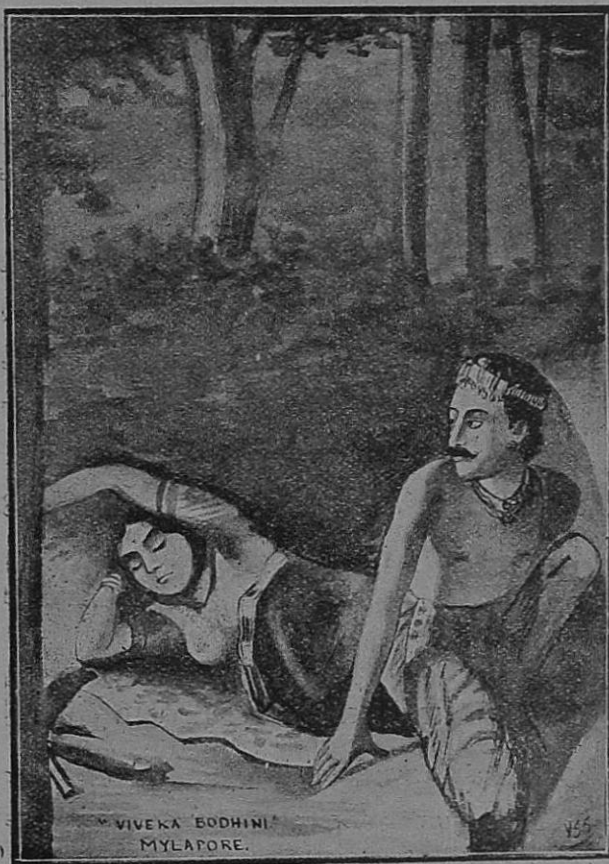

9. மனைவியின் கடமை (3)

நிடத தேசத்தில் நளன் என்று ஓர் அரசன் இருந்தான். அவனது அழகை ஓர் அன்னப்பட்சி மூலமாகக் கேள்வியுற்ற தமயந்தி என்னும் விதர்ப்பராஜன் மகள், நளனையே கணவனாக அடையவேண்டுமென்று தன் மனதில் நிச்சயித்திருந்தாள். பிறகு அவள் தகப்பன் அவளுக்கு சுயம்வரம் ஏற்படுத்தினான். அதற்கு முற்கூறிய அன்னப்பறவை மூலமாகவே தமயந்தியை

மணக்கக் கருதிய நளனும் வந்தான். வரும் வழியில் அவனை நான்கு தேவர்கள் சந்தித்தார்கள். அவர்கள் தமயந்தியை மணந்துகொள்ள விரும்பி, அவ்விஷயத்தை அவளுக்கு அறிவிக்கும்படி நளனையே தூது அனுப்பினர். நளன் தமயந்தியினிடத்தில் அதிக ஆசை கொண்டிருந்தபோதிலும், அவனைக் கண்டவுடன் தன் மன நிலையைச் சிறிதும் காட்டாது, தமயந்தியிடம் தேவர்களின் மகிமையை ஒளியாது எடுத்துரைத்து, அத்தேவர் நால்வருள் எவரையாவது மணஞ் செய்து கொள்ளும்படி அவனைப் பலவாறு தூண்டினான். நளன் என்ன சொல்லியும், தமயந்தி ஒரே உறுதியாக, “உன்னையன்றி வேறு எவரையுங் கணவனாக நினைக்கமாட்டேன்” என்று கூறிவிட்டாள். அதை அவன் தேவர்களிடம் கூறிவிட்டு, அவர்களோடு சுயம்வரமண்டபத்திற்கு வந்தான். அப்போது தமயந்தி நளனுக்கே மாலைபிட்டாள். அன்று முதல், நளனைவிட்டு அவள் பிரியவேயில்லை. பின்னர் சனீசுவரனது சூழ்ச்சியால், நளன் இராஜ்யமிழந்து வனத்துக்குப் புறப்படும்படி நேர்ந்தது. அப்போது அவன் தன் மனைவியைநோக்கி, “நங்காய்! எனக்கு இப்பொழுது நல்ல காலமில்லை. நான் மறுபடியும் இராஜ்யம் அடைந்தபிறகு, உன்னை அழைத்துவருகிறேன். அது வரையில் நீ உன் பிறந்த வீட்டிற்குப் போயிரு” என்று சொன்னான். அவள் கேட்காது, சீதையைப்போல கணவனைப் பின்தொடர்ந்தாள். காட்டில் பலவித கஷ்டங்கள் சம்பவித்தும், அவள் கணவனைவிட்டுப் பிரியவில்லை. தமயந்தி தாய்விட்டு சேர்ந்து சுகமுற

வேண்டுமென்னும் கருத்தால், நான் அவளைக் காட்டில் தனியே விட்டுப்போன பொழுது, அவள்

நான் தமயந்தியைக் காட்டில் பிரிதல்

மிருந்த கஷ்டப்பட்டுத் தன் தாய்விடு போய்ச்
சேர்ந்தாள். அப்படிச் சேர்ந்ததும், நல்ல சுகங்களை
அனுபவிப்பாது, “என் கணவன் காட்டில் எப்படி

யிருப்பாரோ ! ஐயோ !” என்று துக்கித்தவளாய், தானும் கஷ்டஜீவனம் செய்துகொண்டு, ஒருகூஷணத் தை ஒரு யுகமாகக் கழித்துவந்தாள். இத்துடன் நில்லாமல், அவள் வெகு பிரயாசைப்பட்டுத் தன் கணவனிருக்கும் இடத்தைத் தேடி அறிந்து, வெகு தந்திரமாக அவனைத் தன் தகப்பனாது ஊர் வந்துசேரும்படி செய்தாள். கணவன் வந்து சேர்ந்ததும், அவனைச் சந்தித்து, அவனிடம் தான் பட்ட கஷ்டங்களை யெல்லாம் உரைத்தாள். பிறகு அவ்விருவரும், பிரிவினால் பட்ட துயர் தீரச் சிலநாள் விதர்ப்பநாட்டில் வசித்திருந்து, கடைசியில் தம் சொந்தநாடு சென்று, அங்கிருந்த வேற்றரசனை வென்று, முன்போலவே சுகமாக வாழ்ந்திருந்தனர்.

கணவனது சுகதுக்கங்களைக் கருதுவதே மனைவியின் கடமை

— மஹாபாரதம், ஆரணிய பர்வம்.

10. மனைவியின் கடமை (4)

அயோத்தியாபுரியின் அரசனாகிய தசரததுமூத்த திருக்குமாரரான ஸ்ரீராமர் வனஞ் செல்லப் புறப்படுகையில், அவர் பத்தினி சீதை அவரைப்பிரிந்து தனித்திருக்கச் சகியாதவளாய், அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றாள். காட்டில் இராமர் பட்ட கஷ்டங்களை யெல்லாம் இவளும் பொறுமையான மனத்துடன் சகித்துக்கொண்டு, இராமருக்குத் தன்னால் இயன்றமட்டும் பணிவிடைகள் செய்தாள். இப்படியிருக்கையில்,

கும் துன்பங்களையும். கவனியாது இருந்தனள். அவளை அடையவேண்டுமென்று எவ்வளவோ முயன்று, தன் சிறப்பை அடிக்கடி அதிகமாக எடுத்துக்கூறிய இராவணனை அவள் ஒரு துரும்பாகக்கூட மதிக்கவில்லை. அவள் இருந்த விடத்தில் அவளுக்குண்டான கஷ்டங்களுக்கு அளவேயில்லை. அவளோ எல்லாவற்றையும் சகித்துக்கொண்டு, தன் கணவன் வந்து தன்னை மீட்டுச் செல்வார் என்னும் உறுதியான நம்பிக்கையுடன் பிராணத்தியாகஞ் செய்துகொள்ளாமல் இருந்தாள். பின்னர், பூதீராமபிரான் வெகுவாகக் கஷ்டப்பட்டு, முடிவில் இராவணனைக் கொன்று, அவளைச் சிறையினின்றும் மீட்டுக்கொண்டு அயோத்திக்குச் சென்று, அவளுடன் சுகமாக வாழ்ந்திருந்தார்.

பிரீந்தும் மறவாமை பெண்டிர் கடமை.

— இராமாயணம்.

11. மனைவியின் கடமை (5)

புனிகிருஷ்ண பரமாத்மாவுக்குச் சிரேஷ்டமான மனைவி உருக்குமிணி என்பவள். அவள் பகவானை மெய் யன்புடன் நேசித்துவந்தாள். அவளிடம் பகவானுக்கும் உண்மையான அன்பு பொருந்தியிருந்தது. இப்படியிருக்க, பகவானுடைய மற்றொரு மனைவியாகிய சத்திய பாமை என்பவளுக்கு, தன்னிடமே தன் நாதனுக்கு அதிகப் பிரியம் என்ற அகந்தையுண்டு. அவள் தன் ஆடை, ஆபரணம், செளந்தரியம், சொற்சாதுர்யம் முதலியவைகளால் நாயகனை வசப்படுத்தினும் என்

னும் தப்பெண்ணத்தால் கர்வம் கொண்டிருந்தாள். அவள் தன் கணவன் தீர்க்காயுளா யிருக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் ஒரு சமயம் ஒரு விரதம் அனுஷ்டித்தாள்; அவ்விரதத்தின் விதிப்படி தன் கணவனை அலங்கரித்து, ஒரு மரத்தில் கட்டி, நாரதருக்குத் தானம் செய்தாள். பின்னர் அந்த விரதத்தின் விதிப்படியே தன் கணவனை மீட்டுக்கொள்ள, நாரதர் கேட்டும் விலையை அவள் கொடுக்கவேண்டி யிருந்தது. பகவான் நிறைக்குச் சரியான பொன் முதலிய விலையுயர்ந்த வஸ்துக்களை நாரதர் வேண்டினார். உடனே சத்தியபாமை ஒரு தராசைக் கொண்டுவரச் சொல்லி, அதன் தட்டொன்றில் பகவானை இருத்தி, மற்றொரு தட்டில் தனது ஆபரணங்கள் முதலியவற்றைக் கொண்டுவந்து கொட்டினான். பகவான் இருந்த தட்டு உயரவேயில்லை. உடனே தன்னிடமிருந்த மற்ற விலையுயர்ந்த வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றையும் கொண்டு வந்து போட்டுப் பார்த்தாள். அப்பொழுதும் பகவானைத் தாங்கும் தட்டு அசைவதாகக் காணவில்லை. அதற்குமேல் அவளிடத்தில் கொடுக்கத்தகுந்த பொருளில்லை யாகையால், கணவனை இழக்கும்படி நேர்த்ததே என்ற துக்கம் அவளுக்கு அதிகரித்துவிட்டது. பிறகு மிகுந்த பரபரப்புடன் ஓடித் தனது சக்களத்தி மார்களை அழைத்து, அவரது ஆபரணங்களையும் கொண்டு வந்து போடும்படி வேண்டிக்கொண்டாள். அவர்களும் அப்படியே செய்தார்கள். அவ்வாறு செய்தும் ஒன்றும் பயன்படாமற் போய்விட்டது. முடிவில் உருக்குமிணி வந்து, தான் பகவானை அந்த-

ரங்கமாக அர்ச்சனை செய்ய வைத்திருந்த ஒரு துளசி
தளத்தை எடுத்துக்கொண்டு அந்தச் சபைக்கு வந்து,
மிகுந்த பக்தியுடன் அதைத் தட்டில் இருக்கும் ஆபர

ஸ்ரீ கிருஷ்ண துலா பாரம்

ணக் குவியலின்மேல் வைத்தாள். உடனே பகவா
னிருந்த தட்டு மேலே கிளம்ப, தராச் சமநிலைக்கு வந்
தது. அங்கிருந்தோர் எல்லோரும் உருக்குமிணியின்

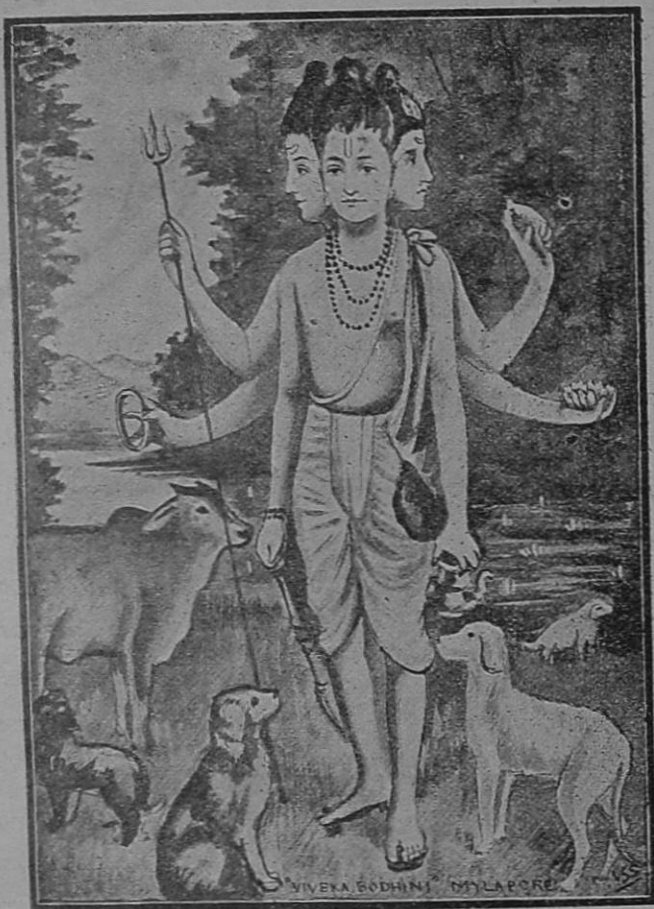
ஆடம்பரமற்ற அந்தரங்க பக்தியை மெச்சிப் புதழ்ந்தனர். அவளுடைய உள் அன்பு அன்று நான் எல்லோருக்கும் வெளியாயிற்று.

கற்பிற் கழகு கருத்தோருமித்தல்.

12. குரு பக்தி

முற்காலத்தில் கார்த்தவீரியார்ஜுனன் என்று ஒருவன் இருந்தான். அவன் தத்தாத்ரேயர் என்ற மகரிஷியைக் குருவாக நாடி அவருக்குப் பணிவிடை செய்துவந்தான். ஒரு நாள் குரு நித்திரை செய்யுங்காலத்தில், அவர் பாதங்கள் இரண்டையும் அவன் மெதுவாகப் பிடித்து, அவருக்குச் சுகத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டிருந்தான். அந்த மகாத்மாவின் உள்ளங்கால்களில் இருந்த ஸூக்ஷ்மாக்கினியானது கார்த்தவீரியார்ஜுனனது கைகளை எரித்துவிட்டது. இந்தக் கஷ்டம் வந்தும், கையிழந்த சரீரத்தால் அவன் தன் குருவைத் தடவிக் கொடுத்து சுகப்படுத்திக்கொண்டிருந்தான். உடனே ரிஷி விழித்துச் சிஷ்யனுடைய கஷ்டத்தைப் பார்த்து, தன்னுடைய ஞானநிருஷ்டியால் அதன் காரணத்தை அறிந்தார். தன் கஷ்டத்தைக் கூடக் கவனியாது மிகுந்த பக்தியுடன் கார்த்தவீரியன் பணிவிடை செய்ததற்கு மெச்சி, அவனுக்குத் தீர்க்காயுளும், ஆயிரம் காங்களும், சக்கரவர்த்தி நிலைமையும் உண்டாக்கும்படி ஆசீர்வதித்தார். அவ்வாறே அவன் ஆயிரம் கைகளையும் பிறவற்றையும் அடைந்து

தத்தாத்ரேயர்

சக்கரவர்த்தியாகி, பிரஜைகள் சந்தோஷிக்க, நெடுங்
காலம் சுகமாக இராஜ்யம் ஆண்டுவந்தான்.

நாதேற்கரிய பொருளும் குருபக்தியால் கைகூடும்.

13. குருமொழி கேளாமை

சூரிய வம்சத்து அரசனான திரிசங்கு என்பவன் மனுஷ்ய தேகத்துடனே சுவர்க்கம் போக உத்தேசித்து, அவ்வாறு போகத் தனக்குச் சக்தி வரும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டும் என்று தன் குலகுருவாகிய வசிஷ்டரைப் பிரார்த்தித்தான். அவர் தம்மால் அவ்வாறு செய்ய முடியாதென்றார். அதன்மேல் அத் திரிசங்கு, அவர் பகைவராகிய விசுவாமித்திரர் என்னும் மகரிஷியிடம் சென்று, தன் எண்ணத்தை எடுத்துரைத்தான். அவ் விசுவாமித்திரர் தம் தபோபலத்தால் அவனைச் சுவர்க்க மடையும்படி செய்தார். ஆனால் தேவர்களுக்கு அரசனாகிய இந்திரன் அவனைச் சுவர்க்கத்திலிருந்து தள்ளிவிட, அவன் கீழே விழுகையில், விசுவாமித்திரரை அலறிக் கூப்பிட்டு, “அபயம், அபயம்” என்றான். அவர் மனமிரங்கித் தம் சக்தியினால் அவனை அந்தாத்திலேயே நிறுத்தினார். இதனால் திரிசங்குவுக்குப் பற்றுடைய ஒரு நிலையுமின்றிப் போனதனால், அவன் யாவராலும் இகழ்ந்து பேசப் பட்டான். மகிமை பெற்ற தன் குருவான வசிஷ்டரின் கட்டளையை மீறியதால், அவன் இக்கதியை அடைந்தான். இப்பொழுதுங்கூடப் பற்றில்லாத் தகையில் இருக்கிற ஒரு மனிதனை, “திரிசங்கு சுவர்க்கம் அடைந்தவன்” என்று சொல்வது வழக்கம்.

குரு ஆணை மறப்பவனுக்குத் திரிசங்கு சுவர்க்கமே கதி.

— இராமாயணம், பால் காண்டம்.

14. சகோதர வாத்ஸல்யம்

அயோத்தியா நகரத்தில் கிர்த்திபெற்ற அரசராகிய ஸ்ரீராமரிடத்திலே அவர் சகோதரர்களில் இலக்ஷ்மணன், பரதன் என்ற இருவரும் சிறந்த பக்தி வைத்திருந்தனர். ஸ்ரீராமர் காட்டுக்குப் போகத் தீர்மானித்த செய்தியைக் கேட்டவுடனே, இலக்ஷ்மணன் “நானும் கூடப் புறப்படுவேன்” என்று பிரார்த்தித்து, இராமரோடு காடு சென்று, ஊனையும், உறக்கத்தையும் கூடக் கவனியாது, காட்டில் அவர் சஞ்சாரம் செய்த காலம் முழுவதும் அவருக்கு வேண்டிய சகாயங்களைச் செய்து உபசரித்துவந்தான். பின்னர் இந்நிரலித்தினுடைய பாணத்தால் அடிபட்டு அவன் மூர்ச்சையடைந்தவுடன், அவனது நிலையைக் கண்ட இராமர் கண்ணீர்விட்டழுது, “மனைவியை எவர்களும் சம்பாதிக்கலாம் ; சகோதரர்களுையோ சம்பாதித்தல் அரிது” என்று கதறி, தன் மனைவியை விடுவிக்கச் செய்த முயற்சியை அதனோடு விட்டுவிடவும் எண்ணினார். இப்படி இருக்கையில் இலக்ஷ்மணன் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்தான். மேல் நடக்க வேண்டியவையெல்லாம் முறையே நடந்தேறின.

இவன் செய்தி இப்படியாக, மற்றொரு சகோதரனான பரதனோ, இராமரைக் காணாத சமயங்களிலும் அவரிடம் மாறும் பக்தியை வைத்திருந்தான். ஸ்ரீராமரை வனத்துக்கு அனுப்புவித்துத் தனக்கு பட்டா பிஷேகம் செய்யவேண்டுமென்று தன் தாய் கைகேயி மிகுந்த அன்புடன் செய்த பேருதவியைப் பரதன்

உதவியெனக் கருதாது, சகோதரத் துரோகமென
மதித்து, ஸ்ரீராமர் வசித்துக் கொண்டிருந்த சித்திர-
கூட பர்வதம் சென்று, “நிரும்பிவந்து, எப்படியாவது

பரதன் பாதுகைகளைப் பெறுதல்

இராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்” என்று
அவரை மிகுந்த உருக்கத்துடன் பிரார்த்தித்தான்.

இவ்வார்த்தைகளுக்கு இராமர் இசையாதது கண்டு, அவர் உத்தரவின்படி அவரது பாதுகைகளைத் தன் கிரமேல் தாங்கி அயோத்தி வந்து, அவைகளை அவரது ஸ்தானத்தில் வைத்து, இராஜபோகங்களில் எதையும் தான் கொள்ளாமல் ஜடை, மரவுரி முதலியவை அணிந்த ஸ்ரீராமரைப்போலத் தானும் ரிஷி வேடம் பூண்டு, நந்திக்கிராமத்தில் இருந்துகொண்டு, அவரது பிரதிநிதியாக இராஜ காரியங்களைப் பார்த்துவந்தான். ஸ்ரீராமர் வனத்திலிருந்து திரும்பி வரும்வரையில் அவன் அப் பதினான்கு வருஷமும் ஒரே உறுதியாக இருந்தான். குறித்த காலத்தில் இராமர் திரும்பிவந்து அவன் உள்ளன்பைக் கண்டு மெச்சி, அவனை மார்புறத் தழுவிக்கொண்டார்.

தமையன் தந்தைக்குச் சமம், தம்பி பிள்ளைக்குச் சமம்.

— இராமாயணம், அயோத்யா காண்டம், யுத்த காண்டம்.

15. சகோதர மரியாதை

பாண்டவர் ஐவருள் தருமராஜன் முத்தவர். அவர் தம்பிகளான பீம அர்ஜுன நகுல சகதேவர்கள் அவரிடத்தில் மிக்க மரியாதை பாராட்டி அடங்கி நடந்தார்கள். தம்பிகள் ஒவ்வொருவரும் தமையனரைப் பார்க்கிலும் ஒவ்வொன்றில் சிறந்தவரா யிருந்தாலும், தமையனரது நீதி, ஒழுக்கம் பொறுமை முதலியவற்றைக்கண்டு, அவரைக் கடவுளாகப் பாவித்து வணங்கி வந்தார்கள். சிற்சில சமயங்களில் அனரது சூற்றத்தால் பெரிய கஷ்டங்கள் வந்தபோதிலும், பொறுமையாக

அடங்கி இருந்தார்களேயன்றி, அவருடைய சொல் தவறி நடக்கவில்லை. தருமராஜன் நெறிதவறி, துரியோ தனனோடு சூதாட இசைந்து தங்களுக்குப் பொதுவான் ஸ்திரீயாகிய நிரோபதியை இழக்க, அவள் அப்பொழுதுபட்ட கஷ்டத்தைப் பார்த்து வருந்திய தம்பிமார், தமையனாருடைய நோக்கத்திற்கு விரோதமாக நடக்கவேயில்லை.

மேலும் ஒரு சமயத்தில் பாண்டவர்கள் மழை, சூளிர் முதலியவற்றால் காட்டில் மிகவும் வருந்திக் கொண்டிருந்தனர். தம்பிமார் அந்தச் சமயத்தில்கூட தருமராஜனை மீறிநடக்கவில்லை. அப்போது இவர்களுடைய மனவருத்தத்தை அதிகப்படுத்த துரியோ தனன் தன் பரிவாரங்களுடன் அருகிலிருந்த ஒரு கந்தர்வ ராஜனுடைய தோட்டத்திற்கு வந்து, அங்கு உல்லாசமாக விளையாடத் தொடங்கினான். உடனே அக்கந்தர்வ ராஜன் அவர்கள் எல்லோரையும் சிறைபிடித்துக்கொண்டு போய்விட்டான். அப்பொழுது துரியோதனனையர் இட்ட கூக்குரல், மகாத்மாவான தருமராஜன் காநில் விழ, அவர்களை உடனே விடுவிக்கும்படி அவர் தம் தம்பிகளுக்கு உத்திரவு செய்தார். அவ்வாறே அர்ஜுனன் சென்று அவர்களை விடுவித்துவிட்டுத் திரும்பிவந்து, தருமராஜனை நோக்கி, “இம்மாதிரி, கொடியவர்களிடத்து இரங்குவது தருமமோ?” என்று கேட்டான். அதற்கு தருமராஜன், “நம்மை வெளிவிரோதி யாராவது வந்து எதிர்த்தால், நாம் நூற்றைவ ராவோம். நமக்குள் சண்டை ஏற்பட்டால் நூறு பேரும், ஐந்து பேருமாக நாம் பிரி

வோம். மேலும், தீமை செய்வோர்க்கு நன்மை செய்வதே பெரியோர் கடமை” என்று மறுமொழி கூறினார்.

சேர்ந்த வாழ்க்கையே சிறந்த வலிமை என்பது சகோதர மரியாதையின் உட்கருத்து.

— மஹாபாரதம், ஆரணிய பர்வம்.

இன்னு செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்தோ சால்பு. — திருவள்ளுவர்.

II. தரும விஷயம்

16. தருமமே ஜயம்

அஸ்திநுபுரத்தை ஆண்டுவந்த அரசர்களுள் திருதராஷ்டிரன் என்றும், பாண்டு என்றும் சகோதரர் இருவரிருந்தார்கள். பாண்டு ஐந்து குமாரர்களை விட்டு விட்டுப் பால்யத்திலேயே இறந்துபோனார். அக்குமாரர்களுள் முத்தவர் பெயர் தருமபுத்திரர். அந்தப் பெயருக்குத் தக்கபடி அவர் எக்காலத்திலும் தருமநெறி தவறாது நடந்துவந்தார். திருதராஷ்டிரனுக்கு நூறு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அவர்களில் முத்தவன் பெயர் துரியோதனன்; அவன் மிகுந்த முரடன். பேராசையும், கர்வமும், மோசமும் அவனிடம் குடி கொண்டிருந்தன. அவனுடைய தம்பிகளும் அவனுக்குத் தகுந்தவர்களாகவே இருந்தார்கள். இவ்விரு குடும்பத்தாருக்கும் பொதுவாயிருந்த குரு ராஜ்யத்தில்

தமக்கும் தம் தம்பிமார்களுக்கும் பாகம் வேண்டுமென்று தருமபுத்திரர் சாந்தமாகவும் ஒழுங்காகவும் துரியோதனனையரைக் கேட்டார். துஷ்டனான துரியோதனன் கொடுக்கமாட்டேனென்று பிடிவாதமாக மறுத்துவிட்டான். அந்தத் துரியோதனனால் பாண்டவர்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டங்கள் அநேகம். முடிவில் பஞ்சாயத்தின்மேல் அவர்களுக்குப் பூர்வீக சொத்தில் பாகம் கிடைத்தது. 'சிறுகக் கட்டிப் பெருக வாழ்' என்ற பழமொழிப்படி அந்தப் பாகத்தை வைத்துக் கொண்டு, பாண்டவர்கள் தமது முயற்சியால் அதை அதிகமாக விருத்திசெய்து, ஒரு பெரிய யாகத்தையும் நடத்தி, மிகுந்த சிறப்பையும் அடைந்தார்கள். இதைப் பார்த்ததும் துரியோதனன் அடங்காப் பொறுமை கொண்டு, வெகு தந்திரமாகத் தருமபுத்திரரை அழைத்துத் தன் மாமன் சகுனியுடன் சூதாடச்செய்து அதன்மூலமாக அவரது செல்வம் முழுவதையும் பறித்துக்கொண்டு, அவரையும் அவரது சகோதரர்களையும் பதின்மூன்று வருஷம் வனத்தில் வசிக்கும்படி துரத்திவிட்டான். உடன்படிக்கையின்படி வனவாசம் முடிந்ததும், தருமபுத்திரர் தமது பாகத்தைத் தம்மால் இயன்ற மட்டும் நியாய வழியில் பெற முயன்றார். பேராசையால் துரியோதனன், 'ஊசி குத்துமிடங்கூட இந்த ராஜ்யத்தில் நான் உங்களுக்குக் கொடேன்' என்று சொல்லிவிட்டான். இதனால் மஹாபாரத யுத்தம் தொடங்கிற்று. ஸ்ரீகிருஷ்ணனது சகாயத்தாலும், மற்றுமுள்ள அரசர்களது உதவியாலும், பாண்டவர்கள் பதினெட்டு நாள் யுத்தஞ்செய்து கஷ்டப்பட்டுத்

துரியோதனனையரைக் கொன்று ஜயமடைந்தார்கள். பிறகு தருமபுத்திரர் தமது பூர்வீக இராஜ்யத்திற்கு அரசராக முடிசூட்டப்பட்டுச் சிங்காதானம் ஏறி, வெகு காலம் நெறிதவறாது செங்கோல் செலுத்திவந்தார். இவர் பெயர் இன்றைக்கும் நெறிதவறாது ஆள்பவர் என்ற பொருளில் வழங்கிவருகிறது. துரியோதனன் பெயரோ, தூர்ப்புத்தியுள்ள முர்க்கன் என்ற பொருளில் வழங்குகிறது.

தருமம் தோடங்குங்கால் துன்பமாய் இன்பம் பயக்கும்.

— மஹாபாரதம்.

17. பரோபகாரம்

ஏகசக்புரம் என்னும் ஊரில் ஒரு பிராமணன் வீட்டில் குந்திதேவியும் அவளது வல்லமையுள்ள புத்திரர்கள் ஐவரும் கொஞ்சகாலம் மாறுவேஷம் பூண்டு வசிக்கும்படி நேரிட்டது. அவ்வுருக்குச் சமீபத்திலிருந்த ஒரு வனத்தில் பகாசுரன் என்னும் பெயருள்ள ஒரு கொடிய இராசுஷஸன் இருந்தான். அவன் தனக்குப் பசி வந்த சமயத்தில் அந்தக் கிராமத்துள் வந்து, அநேகம் ஆடுமாடுகளையும், ஸ்திரீ புருஷர்களையும், குழந்தை குட்டிகளையும் விழுங்கிக்கொண்டு வந்தான். அந்த இராசுஷஸனை அடக்க அந்தக் கிராமத்தார்களுக்குத் திறமை இல்லாமைபால், அவனுக்கு நாள்தோறும் இரண்டுவண்டி பாரம் சோறு முதலியவைகளையும், ஒரு புருஷனையும் ஆக்ரமாக அனுப்புகிறது என்பதாகவும், அதற்குப் பதிலாக அவன் தன்

இஷ்டப்படி கிராமத்தைக் கஷ்டப்படுத்துகிறதில்லை என்பதாகவும் ஏற்பாடு செய்துகொண்டு, ஒவ்வொரு வீட்டாரும் ஒவ்வொரு நாளாக இம்முறையை நடத்

பகாசர வதம்

திக்கொண்டுவந்தனர். ஒருநினைத்தில் குந்திதேவி முதலியோர் தங்கியிருந்த வீட்டுக்காரன் முறை வந்தது.

வாவே, அந்த வீட்டுக்குள் குழப்பம் உண்டாயிற்று. “கைம்பெண்ணாக இருப்பதைக் காட்டிலும், சுமங்கலியாய் மரணமடைதல் உத்தமம்; ஆதலால் நான் போகிறேன்” என்று வீட்டு யசமானியும், “பெற்றோர்களுக்கு வேறு குழந்தை உண்டாகலாம்; ஆதலால், நாங்கள் போகிறோம்” என்று குழந்தைகளும், “அதிகநாள் உயிரோடிருந்து பாவத்தைத் தேடிக்கொண்டு வருந்துவதைப்பார்க்கிலும் சீக்கிரத்தில் இறப்பது நலம்; ஆதலால், நான் போகிறேன்” என்று வீட்டு யசமானனும் தருக்கம் செய்துகொண்டிருந்தனர். எல்லாவற்றையும் கேட்ட குந்திதேவி, இவர்கள் சஞ்சலத்தைக்கண்டு பரிதபித்து, பரோபகார சிந்தையால் மனமுருகித் தன் குமாரர்களுள் பீமன் என்பவனை அனுப்புவதாகச் சொன்னாள். அப்போது அவ்வீட்டு யசமானன் முதலியோர் செய்த ஆசுஷ்பணைகளுக்கெல்லாம் தக்க சமாதானங்கள் கூறி, முடிவில் பீமனது பராக்கிரமங்களை எடுத்துரைத்ததோடு, பகாசரன் பயம் அன்றோடு நீங்கிவிடும் என்றும் கூறினாள். அப்போது யாவரும் இந்த ஏற்பாட்டிற்கு ஒப்புக்கொள்ள, பீமன் சோற்று வண்டியுடன் வனஞ்சென்றான். அங்குப் பகாசரன் வரும் முன்னர், இரண்டுவண்டிச் சோற்றையும் உண்டான். உண்டு எழுந்திருக்குந் தருணத்தில் பகாசரன் வந்து சண்டையிட, அவனை வெகு எளிதில் கொன்று வகசகர்புர வாசிகளுக்கு நேரிட்டிருந்த பயத்தைத் திர்த்தான்.

பரோபகாரமே பரம தருமம்.

— மஹாபாரதம், ஆதி பர்வம்.

18. உண்மையின் உயர்வு

முற்காலத்தில் அரிச்சந்திரன் என்று ஓர் அரசன் இருந்தான். அவன் எக்காலத்தும் உண்மையைக் கைவிடாமல் காப்பாற்றிவந்தான். இதனால் அவன் பெயர் சத்தியசந்தன் என்னும் பொருளில் இன்றும் வழங்கி வருகிறது. உண்மையைத் தவிர வேறென்றும் சொல்வதில்லை என்னும் அவன் மனவுறுதியைப்பற்றி ஒருசமயம் அவன் குருவாகிய வசிஷ்டருக்கும், அவர் பகைவராகிய விசுவாமித்திரருக்கும் ஒரு தர்க்கம் உண்டாயிற்று. அதன் முடிவில், விசுவாமித்திரர், “எப்படியாவது அரிச்சந்திரனை ஒரு பொய் சொல்லும்படிச் செய்துவிடுவேன்” என்று சபதம் கூறினார். அதன் பின்னர் அவர் அரிச்சந்திரனைச் சந்தித்து, அவனைப் பற்பல விதமாகக் கட்டுப்படுத்தி, சத்தியத்தைவிட்டு விலகும்படி செய்ய முயன்றார். அம்முயற்சிகள் வீணானதுகண்டு, அவர் தந்திரமாக அவனிடமிருந்து இராஜ்யத்தை அபகரித்துக்கொண்டு, அவனையும் அவன் மனைவியையும் காட்டுக்குத் தூரத்திவிட்டார். அதுவுமன்றி, அவனை ஓர் உடன்படிக்கைக்கு உட்படுத்தி, அவன் மனைவியையும் பிள்ளையையும் பிரித்து வேறொரு அந்தணனுக்கு அடிமை செய்வித்தார். பிறகு அரசனையும் ஒரு சுடலைக் காப்போனுக்கு அடிமைப்படுத்தினார். அவனது பிள்ளையைப் பாம்பு கடித்து இறக்கும்படியும் செய்துவைத்தார்.

இவ்வாறெல்லாஞ் செய்தும், தமது கருத்து ஒன்றும் பலியாமற் போகவே, அவர் வெகு தந்திர

மாக அவன் மனைவி சந்திரமதியின் மேல் பொய்க் குற்றம் சாட்டுவித்து, அவளை அவ்வரசன் கையா

அரிச்சந்திரன் மயானம் காத்தல்

லேயே வெட்டும் நிலைமையையும் உண்டாக்கினார். இந்தச் சமயத்தில் அவர் ஓடிவந்து, “நீ எனக்கு இராஜ்யம் ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை யென்று சொல்லி

விடு; இந்தக் கஷ்டங்களெல்லாம் இப்போதே நீங்கி விடும்” என்று சோதித்தும் பார்த்தார். “இதைப் போல் இனி எவ்வளவு ஆபத்து வந்தபோதிலும் நான் சத்தியத்தைக் கைவிடமாட்டேன்” என்று அரசன் உறுதியாகச் சொன்னான். உடனே, அரசன் இருந்த விடம் கைலாசமாக மாறிவிட்டது. தேவர்களது தேவ னாகிய பரமசிவன் மற்றைய தேவர்களுடன் அவனுக் குத் தரிசனங்கொடுத்தார். விசுவாமித்திரர் தம் சபதப் படி தம் தவத்தில் பாதியையும், தாம் வாங்கியிருந்த இராஜ்யம் முதலியவைகளையும் திரும்பக் கெடுத்து, அரிச்சந்திரனை முன்னிருந்த நிலையில் இருத்தினார்; குழந்தையையும் உயிர்ப்பித்துக் கொடுத்தார். எல்லோ ரும் புகழ், அரிச்சந்திரன் இராஜ்யம்பெற்று, மனுநெறி தவறுது நெடுங்காலம் அரசாண்டுவந்தான்.

உண்மையின் உயர்ந்த ஒழுக்கமில்லை.

— மஹாபாரதம், ஆரணிய பர்வம்.

19. சொல் தவறாமை

பலிசக்கரவர்த்தி அரசாளுகையில், ஒரு சமயம் இந்திரன் பயந்து தானிருக்குமிடம் தெரியாமல் மறைந் திருந்தான். அதனால் தேவதைகளுக்கு மிகுந்த கஷ்டம் நேர்ந்தது. இப்படியிருக்க மஹாவிஷ்ணு, தேவதைகளுக்கு நன்மை செய்ய வாமன உருவங் கொண்டு, பலிசக்கரவர்த்தி யாகம் செய்துகொண் டிருக்கையில் அவர்முன் வந்து நின்றார். அந்த யாகத் தில், யாகிப்போர் கேட்பதை யெல்லாம் கொடுப்ப

தாக்கச் சங்கற்பம் செய்துகொண்டிருந்த ப்லி சக்கர வர்த்தி, வாமனமூர்த்தியை நோக்கி, “உமக்கு வேண்டியதை இஷ்டம்போல் கேட்டுக்கொள்ளும்; கொடுக்கச்

வாமனர் திருவிக்கரம் உருவம் எடுத்தல்
 சித்தமாகக் காத்திருக்கிறேன்” என்று கூறினார். அப்
 பொழுது வாமனரூபி, தம் காலடியால் மூன்று அடி

பூமி கொடுத்தால்போதும் என்றுகேட்டார். மஹாபலி, “கொடுத்துவிட்டேன்” என்று கூறி, அவரது கையில் நீருடன் தானம் செய்ய முயன்றார். அப்பொழுது அவர் குருவாகிய சுக்ராசாரியர் வாமனரது நிஜரூபம் இன்னதென்பதை எடுத்துக் கூறி, “அவசரமாகத் தானம் செய்துவிட்டால், பின்னர் அபாயம் நேரிடும்” என்று எச்சரிக்கை செய்தார். அதற்குப் பலி, “நான் சொன்ன சொல் தவறேன்; அவ்வாறு தவறுவதைப் பார்க்கிலும், மரணத்தையாவது அடைந்து கஷ்டப்படுவதே சிறந்ததாகும்” என்று மறுமொழி கூறினார். உடனே ‘மூன்றடி மண் தத்தம்’ என்று வாமனர் கையில் பலி தாரை வார்த்தார். அவ்விதம் தானம் பெற்றவுடனே, வாமனர் தமது பெரிய திருவிக்ரம உருவை எடுத்துக்கொண்டு, ஓர் அடியால் பூமி முழுவதையும், மற்றோர் அடியால் ஆகாயம் முழுவதையும் அளந்து, பலியின் வாக்கு உறுதியைச் சோதிக்கும் பொருட்டு, “சொன்ன சொற்படி, மூன்றாம் அடியை வைக்க இடம் காட்டு” என்று கேட்டார். அதற்குப் பலி தம் கிரகைக் காட்டினார். திருவிக்ரம மூர்த்தி தமது திருவடியைப் பலியின் தலையில் வைத்து, அவரோடு அவருடைய பரிவாரங்களையும் பாதாளத்தில் அழுத்தி, பிறகு அவரைத் தமது சிறந்த பக்தனாகச் செய்து, வெகு காலம் கழித்து அவன் இந்திர பதவியைப் பெறும் படியும் அனுக்கிரகித்தார். இச் சிறப்பெல்லாம் சொல் தவறாமையால் பலிசக்கரவர்த்திக்குக் கிடைத்தது.

உயர்ந்தோர்க்கழகு உறுதி யுடைமை.

— பாகவதம், 8-வது ஸ்கந்தம்.

20. உதார குணம்

தருமபுத்திரர், உலகில் வெகுநாள் வாழ்ந்திருந்து பிறகு சுவர்க்கத்திற்குப் போகையில், ஒரு நாய் அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றது. போகும் வழியில் அவர் பத்தினியும் தம்பிமார்களும் ஒருவர்பின் ஒருவராக விழுந்து இறந்தார்கள். இந்த நாய் மாத்திரமே உயிருடன் கூடியதாய், அவரை விடாது தொடர்ந்து சென்றது. இப்படித் தருமபுத்திரர் சுவர்க்க வாசல் சென்றதும், அங்குச் சுவர்க்காதிபதியாகிய இந்திரன் அவர்முன் தோன்றி, அவரை, “சுவர்க்கத்தில் பிரவேசிப்பீராக” என்று வேண்டிக்கொண்டான். நீதிமானாகிய தருமராஜன், தம்முடன் விடாது தொடர்ந்து வந்த நாயையும் கூட அழைத்துக்கொண்டுபோக உத்தரவு கொடுக்கும்படி இந்திரனை வேண்டிக்கொண்டார். அதற்கு இந்திரன், “நற்கர்மங்கள் செய்தவர்கள் மாத்திரந்தான் சுவர்க்கப் பிரவேசம் செய்யலாம்; இந்த அற்பப் பிராணியாகிய நாய் சுவர்க்கத்துள் வரவே கூடாது” என்று கூறித் தடுத்தான். “நாய் போகக் கூடாதென்றால், எனக்கும் இந்தச் சுவர்க்கம் வேண்டாம்” என்று பிடிவாதமாகச் சொல்லிவிட்டார் தருமபுத்திரர். விசுவாசமுள்ள நாயைப்பற்றி இந்திரன் பலவாறாகத் தர்க்கம் செய்தும், தருமபுத்திரரை இணங்குவிக்க முடியாமற் போகவே, அவர் காட்டிய மாறா அன்பிற்காக, முடிவில் நாயையும் சுவர்க்கத்திற்குள் வர விடுவதாக ஒப்புக்கொண்டான். அந்த நாய் தருமபுத்திரருடைய உதார குணத்தைப் பரீக்ஷிக்க

வந்த யமதர்மராஜனே தவிர வேறில்லை. யமதர்மராஜன் தன்னுடைய நிஜரூபத்துடன் தரும்புத்திரர் முன் தோன்றி அவரை மிகச் சிறப்பாகப் புகழ்ந்து பேசினான்.

உதாரகுணமே உத்தமர்க்கு ஓர் அணியாம்.

— மஹாபாரதம், மஹாபரஸ்தான பர்வம்.

21. நேர்மை

சங்கர் என்றும், லிகிதர் என்றும் இரண்டு ரிஷிகள் இருந்தனர். அவர்கள் இருவரும் ஸ்மிருதி கர்த்தர்கள். அவர்களுடைய ஆசிரமம் ஒரு தோட்டத்தின் நடுவில் இருந்தது. அந்தத் தோட்டம் அவ்விருவருக்கும் பொதுவானது. சங்கர் அந்த ஆசிரமத்தை விட்டு வெளியே போயிருந்த காலத்தில், அவருடைய தம்பியாகிய லிகிதர், அங்கிருந்த ஒரு மரத்தின் பழமொன்றைப் பறித்துத் தின்றார். அச் சங்கதி, சங்கர் வந்ததும் அவருக்குத் தெரிய, அவர் லிகிதரை நோக்கி, “நீ பழத்தைத் தொடுமுன், பங்காளியான எனது சம்மதத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டுமல்லவா? அவ்வாறன்றி நீயே பழத்தைத் தின்றது நியாய விரோதமான செயல்” என்று சொன்னார். லிகிதர் வியவகாரம் நன்கு அறிந்த வராகையால், தமது நடத்தை நியாயமானது அன்று என்று அறிந்து, அவ்வாறு நெறி தவறியதற்காகத் தகுந்த தண்டனை பெறும் பொருட்டு அரசனிடஞ் சென்றார். அரசனைக் கண்டு, தாம் செய்த குற்றத்தை ஒளிக்காது வெளிப்படுத்தித் தமக்குத்

தகுந்த தண்டனை விதிக்கவேண்டும் என்றார். அரசன் மனு தரும சாஸ்திரத்தை ஆராய்ந்து பார்த்து, அதில், “பிறர் சொத்தை அபகரிப்பவன் கையை வெட்டிவிட வேண்டும்” என்று இருந்ததைக் கண்டான். ஆனால் அத் தண்டனையை விதிக்க அவனுக்கு மனம் வர வில்லை. அப்போது விகிதர், “நானே குற்றம் செய்த வன் என்று உமக்குத் தெரியும்; குற்றவாளிக்குத் தண்டனை விதிக்கவேண்டியது உமது தருமம். ஆதலால், உமது தருமத்தைத் தவறாமல் நடத்திவிடும்” என்று தூண்டினார். அரசன் அத்தண்டனையை விதிக்க, அவர் கைவெட்டுண்டார். எல்லோரும் விகிதரது நேர்மையைக் கண்டு மிக வியந்தனர். அத்தருணத்தில் கடவுள் கிருபையால் வெட்டுண்ட கையும் வளர்ந்து முன்போலாயிற்று.

உற்றது சொன்னால் அற்றது பொருந்தும்.

—மஹாபாரதம், சாந்தி பர்வம்.

22. பக்ஷபாத மின்மை (1)

சூரிய குலத்தில் திருஷ்டன் என்று ஓர் அரசன் இருந்தான். அவன் நெறிவழுவாது தன் ராஜ்யத்தைப் பரிபாலித்து வந்தான். அவன் பிள்ளையாகிய நாபாகன் என்பவன், ஸ்வப்ரபா என்ற ஒரு வைசியப் பெண்ணைக் கண்டு மோகித்து, அவளை விவாகம் செய்து கொள்ள எண்ணி, அவளுடைய தகப்பனிடம் சென்று அப்பெண்ணைத் தனக்குக் கொடுக்கும்படி கேட்டான். சூத்திரியனுக்கு வைசியப் பெண்ணை விவாகம் செய்து

கொடுத்தல் குலாசாரத்துக்கு விரோதம் என்று அப் பெண்ணின் தகப்பனும் பாட்டனும் மறுத்துவிட்டார்கள். இதைக் கேட்டதும் இராஜகுமாரன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு, தான் அந்தப் பெண்ணை எடுத்துக்கொண்டு போவதாகவும், அப்பொழுது யாராவது தடுத்தால் அவர்களைக் கொன்றுவிடுவதாயும் கூறிப் பயமுறுத்தினான். அப்பெண்ணின் தகப்பன் நடுநடுங்கிப் போய்த் திருஷ்டனிடம் சென்று, நாபாகனது கொடுஞ் செய்கையைக் குறித்து முறையிட்டான். அப்பொழுது அரசன் தன் துஷ்டப் பிள்ளையை எப்படியாவது பிடித்துத் தன் முன் கொண்டுவர வேண்டுமென்று தன் சேனாதிபதிக்கு உத்தரவளித்தான். நாபாகன் தன்னைப் பிடிப்பதற்காக எதிர் வந்த சேனைத் தலைவனைக் கொன்று, அரசன் கட்டளைக் குட்படாது கர்வமுற்றிருந்தான். அப்பொழுது அரசன், தனது சேனையோடு சென்று அவனைச் சிறைப்படுத்தி, அவனுக்குத் தகுந்த தண்டனை விதித்தான்.

இம்மாதிரியே ஸரயூ நதியில் குழந்தைகளைப் பிடித்துத் தள்ளி “அவைகள் பட்ட கஷ்டங்களைக் கண்டு ஆநந்தித்து வந்த அஸமஞ்சன் என்னும் தன் குமாரனை ஸகர சக்கரவர்த்தி, பக்ஷபாதமின்றித் தண்டித்து நாட்டில் நன்மை யுண்டாக்கிச் சிறப்புடன் விளங்கினான்.

நிருபர்க்கழகு நிஷ்பக்ஷபாதம்.

— இராமாயணம், பால காண்டம்.

23. பக்ஷபாத மின்மை (2)

சூரிய வம்சத்தில் நபகன் என்னும் அரசனுக்கு அநேகம் பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அவன் இராஜ்யத் தைப் பிள்ளைகளிடம்விட்டுத் தான் தபோவனம் சென்றான். அப் பிள்ளைகளில் இளையவனாகிய நாபாகனை நோக்கி மற்றவர்கள், “நீ இராஜ்யம் விட்டுப் போய் விடு; உனக்குச் சொத்து உன் அப்பன்தான்” என்று கூறி, இராஜ்யம் முழுவதையும் தாங்களே எடுத்துக் கொண்டு விட்டனர். தன் பிள்ளையைக் காக்கும் வழியறியாத அரசன் அவனை நோக்கி, “இப்பொழுது ஆங்கிரஸர்கள் யாகஞ் செய்கின்றனர். அவர்கள் பக்தி மான்களா யிருந்தபோதிலும், அவர்கள் செய்யும் யாகத்தில் சில பிழைகளுண்டு. அவர்கள் பாவம் நீங்கும்படி அவர்களுக்கு மந்திரங்களைக் கூறுவாயாகில், உனக்கு யாகத்தில் மிகுதியான திரவியங்களைக் கொடுப்பார்கள்” என்று கூற, நாபாகனும் அவ்வாறே செய்து, அந்த யாகத் திரவியங்களைப் பெற்றான். அவன் அவைகளைப் பெற்றதும், வடகிழக்குத் திக்கு விருந்து, ஒரு கறுத்த புருஷன் தோன்றி, “இவைகள் என்னைச் சேர்ந்தவை” என்று வழக்குப் பேசினான். அதற்கு நாபாகன், “நான் இவைகளைத் தானமாகப் பெற்றிருக்கிறேன். ஆகையால் இவைகள் என்னைச் சேர்ந்தவை” என்று எதிர் வழக்குப் பேசினான். இப்படிப் பேசிக்கொண்டு நபகனிடம் சென்று, “இதைத் தீர்த்துவைக்க வேண்டும்” என்று இருவரும் வேண்டிக்கொண்டார்கள். நபகன் கொஞ்சமேனும் பக்ஷபாத

மின்றி, “வைதிக சம்பிரதாயப்படி யாகத்தில் மிகுந்தவை யெல்லாம் ருத்திரனைச் சேர்ந்தவை. ஆதலால், நாபாகனே! நீ பெற்றுக்கொண்டவை எல்லாவற்றையும் கரிய புருஷனிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும்” என்று தீர்மானித்தான். நபகனுடைய பரிசுத்த மனத்தைக் கண்ட கரிய புருஷனான ருத்திரர், “என் பாகமாகிய இந்தப் பொருளை உனக்குக் கொடுத்து விடுகிறேன். நீ சற்றேனும் தயங்காது உண்மை பேசியதனால், உனக்கு உத்தம ஞானத்தையும் கொடுக்கிறேன்” என்று அனுக்கிரகித்து மறைந்துவிட்டார்.

நியாயம் தீர்ப்போர் நடுநிலை நிற்பார்.

— பாகவதம் 9-வது ஸ்கந்தம்.

24. பொறுமை (1)

சிபி என்பவர் யயாதி மஹாராஜன் பேரர்களுள் ஒருவர். அவர் அரண்மனைக்கு ஒரு விப்பிரன் போஜனம் வேண்டுமென்று யாசிக்க வந்தார். அவருக்கு வந்தனை வழிபாடுகள் செய்து, “என்ன வேண்டுமானாலும் கொடுக்கக் காத்திருக்கிறேன்; வேண்டியதைச் சொல்லவேண்டும்” என்று மஹா விநயத்துடன் சிபி கூறினார். அப்பொழுது பிராமணன், “உன் பிள்ளையைக் கொன்று கறி சமைத்து எனக்குச் சோறிட வேண்டும்” என்று கேட்டார். சிபி சற்றேனும் பின் வாங்காது, அவருக்கு வேண்டியவைகளை ஆயத்தஞ்செய்து கொண்டு, அதிதி யிருந்தவிடம் வந்து பார்க்க அவரைக் காணாது வருந்தி, அந்த உணவைக் கையில் எடுத்த

துக்கொண்டு அதிதியைத் தேடப் புறப்பட்டார். அவ்விதம் புறப்பட்டுப் போகும் வழியில், அவ் அதிதி தன் அரண்மனையுட் புகுந்து, விலையுயர்ந்த தம் வஸ்துக்களைக் கொளுத்தி நாசம் செய்வதாகக் கேள்விப்பட்டார். உடனே சிபி அரண்மனையில் வந்து, பிராமணன் அவ்வாறே செய்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டார். அதைக்கண்டும், சிபி கோபங்கொள்ளாது மஹா விநயத்துடன் பிராமணனை நோக்கி, “சாப்பாடு சித்தமாய் இருக்கின்றது” என்று தெரிவித்தார். அப்பொழுது அவர், “நீயே அதைப் புசித்துவிடு; எனக்குத் திருப்தியாய்விடும்” என்று கூற, சிபி அவர் ஆக்ஞையைச் சிறமேற்கொண்டு, மனக் கலக்கமின்றிப் புசிக் கத் தொடங்கினார். ஆகாரத்தை எடுத்து வாயுள் போடு முன்னரே, பிராமணன் அரசன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவரது பொறுமையை மிகக் கொண்டாடி, உடனே தமது நிஜரூபமாகிய பிரமரூபத்தைக் காட்டி, சிபி செய்த தானத்தின் பெருமைக்காகவும், அதில் அவர் காட்டிய பொறுமையின் சிறப்புக்காகவும் அவரைப் புகழ்ந்து, “வெகுநாள் சுகமாக வாழ்ந்து நீ பரமபதம் பெறக்கடவாய்” என்று அவரை அனுக் கிரகித்து மறைந்தார்.

பொறுத்தவர் பூமியாள்வார்.

— மஹாபாரதம், ஆரண்ய பர்வம்.

177044